

"Păzitorii legii nu M-au cunoscut"

26 aprilie 2005

Gili Cârstea

Teologia bisericii se confruntă cu o situație uluitoare. Pe de o parte, se susține fără rezerve că neprihănirea prin credință este o doctrină biblică, pe care biserica o îmbrățișează și o predică. Pe de altă parte, se contestă vehement că există vreo asemănare între legea morală și caracterul lui Dumnezeu. Iar gravitatea apare mai ales deoarece ni s-a spus că o nouă descoperire a caracterului lui Dumnezeu oferită de solia neprihănirii lui Hristos va fi "ultima solie de har" care trebuie să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu.

Noi, poporul ales, condamnăm cu mare lejeritate orbirea inexplicabilă a savanților evrei care au trimis la moarte pe Hristos, deși aveau toate argumentele să-L recunoască a fi trimisul lui Dumnezeu. Negăm totuși cu mare înfocare că ar fi posibil să le călcăm pe urme. Și totuși, iată-ne în situația ingrată de a distruge integritatea legii chiar prin solia fundamentală a Bibliei, neprihănirea prin credință.

La această oră nu cred că există pastor adventist care să nu predice neprihănirea prin credință. La fel, publicațiile bisericii prezintă extensiv acest punct fundamental, iar teologi cu greutate afirmă fără teamă că a doua venire este amânată deoarece neprihănirea lui Hristos, caracterul Său, nu a fost încă reprodusă "în mod desăvârșit" în poporul Său. Predicăm fără teamă că legea trebuie scrisă în mintea poporului sfânt, conform noului legământ descris în Ieremia 31. Susținem afirmația Spiritului Profeteiei că cele zece porunci sunt fundamentul neprihănirii, legea guvernării divine.

Cum se explică atunci opoziția furibundă împotriva caracterului lui Dumnezeu văzut în neprihănirea lui Hristos? De ce ies scânteii de la amvoanele adventiste când cineva afirmă că legea morală este o transcriere a caracterului lui Dumnezeu? De ce sunt amenințați cu excomunicarea oameni din mijlocul nostru care spun că Dumnezeu păzește cu sfințenie legea, și că niciodată în istoria universului Dumnezeu nu a călcat nici măcar o frântură de solvă din lege?

Teologii noștri și corpul pastoral nu concep un Dumnezeu care păzește poruncile, dar pretind că Fiul Său, Domnul Hristos, a păzit toate poruncile Tatălui Său. Ce porunci? Cele de pe tablele lui Moise? Cine le-a scris pe acelea? Cineva care nu le respectă? Nu cred că există situație mai jalnică decât aceasta.

Insistența că a ucide nu constituie o călcare a legii spulberă orice fundament despre neprihănirea prin credință. Acest monument al protestantismului este puterea evangheliei. Oamenii sunt declarați și făcuți fără păcat prin acceptarea caracterului lui Hristos în locul caracterului lor. În locul păcatului lor, ei primesc sfințenia caracterului divin. Dacă “sfințenia caracterului divin” nu este exprimată de cele zece porunci, unde ajungem? Exact la taina nelegiurii, care face loc fărădelegii propunând o nouă moralitate. Da, moralitatea este conform legii, dar cu amendamente, atunci când este avantajos – așa par să sugereze teologii noștri moderniști.

Câte amendamente suntem dispuși a aducem legii și totuși ea să rămână temelia neprihănirii? Cu porunca a șasea am înțeles. În situații de urgență se poate călca. Poate și cu celelalte la fel? În curând va fi o mare problemă cu porunca a patra. De ce să nu o amendăm și pe ea dacă momentul de mare pericol o cere?

Ne-am obișnuit a socoti că solia Martorului Credincios către îngerul bisericii Laodicea este cea mai serioasă muștrare adresată conducerii Bisericii Adventiste.

Aș atrage atenția că cea mai incomodă, deranjantă și gravă acuzație împotriva conducerii bisericii rămășiței s-ar putea să fie cea din Ieremia: “Păzitorii legii nu M-au cunoscut.” Tocmai oamenii aleși de Dumnezeu să fie depozitarii oracolelor sfinte au devenit cei mai categorici opozanți ai Caracterului care a produs legea. Afirmația că Dumnezeu poate omorî oameni fără ca aceasta să afecteze neprihănirea lui Hristos este cea mai aberantă propunere din toată istoria creștinismului.

Nu există cale mai eficientă de a ataca legea.